

Prečo výr Ušiačik žmúri veľkými okáľmi

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

Výr Ušiačik je najväčšia sova v dolinke Olinke. Hniezdi na strmej skale Ale na okraji lesa. Na lov však zalieta až na lúku dolu do dolinky Olinky. Všetky lesné zvieratká a vtáčiky ho veľmi dobre poznajú nielen podľa veľkých uší z dlhých pierok, ale aj podľa veľkých oranžových okáľov. V tme ich vypliešťa na každého, koho postretne v tmavých zátišiach lesa. Keď ho však zastihne mimo jeho tmavej skrýše v skalnej pukline deň, tak ich smiešne prižmuruje, akoby ho páľili.

Výr Ušiačik - výr skalný

Raz výra Ušiačika takto hlboko v lese, ďaleko od svojej skaly Aly za horárňou uja Jana, zastihol nečakane deň. Vtedy svitol naozaj akosi skôr. Zaskočený výr Ušiačik nevedel, kde sa má pred ním podieť. Naširoko-ďaleko alebo nijakej skaly, kde by sa bol vtiahol do nejakej pukliny. Vystrašený, čo s ním porobia vtáky, vtiahol sa do chvojiny v náručí tety Jedličky.

Tam si ho hneď všimol čížik Kolembáčik: - *A čože ty tu hľadáš? Ved' ty bývaš za horárňou uja Jana.*

- *Nekrič tak na mňa, lebo zbuntošiš všetky vtáky a tie mi potom dajú,* - šepkal potichu výr Ušiačik. - *Ved' vieš, že keď ma vypátrajú, tak mi nedajú ani chvíľu oka zažmúriť. Zabľúdil som až sem a nestihol som vrátiť späť.*

- *Neboj sa, nikomu neprezradím, že si tu,* - utešoval výra čížik Kolembáčik.

- *Musíš mi však odpovedať na jednu zvedavú otázku.*

- *To ti rád splním, ale o tom, že som tu, nikomu ani muk!* – odvetil výr.

- Prečo tak smiešne žmúriš veľkými oranžovými okálmi, akoby ťa pálili? - spýtal sa čížik Kolembáčik.

- Naozaj ma oči pália a režu, - povedal výr Ušiačik a dodal: - Prababička Príroda ma obdarovala takými očami, ktorými vidím v lese, aj keď v ňom panuje do čiernych šiat zaodetá tma. Určila mi poletovať lesom v noci, nuž ma na takýto nočný život vybavila najlepším zrakom. Mojim očiam však neprospieva svit. Keď sa pozerám na svetlo, tak ma oči pália a režu. Preto ich prižmurujem, aby ma tolko nepálili.

- A čo by sa ti stalo, keby si sa pozrel rovno do lúčov Slnka Zlatoviečka? - vyzvedal čížik Kolembáčik.

- Do lúčov Slnka Zlatoviečka sa nesmiem nikdy pozrieť, - odvetil výr Ušiačik. - Ak by sa to stalo, skutočne by som oslepol. Preto sa ešte na sklonku noci vtiahnem do úkrytu v skalnom výklenku alebo pukline, kde Slnko Zlatoviečko nikdy nenakukne. Tam v tme sa mi sladko drieme.

- Otoč sa teda na opačnú stranu, aby sa ti Slnko Zlatoviečko nepozrelo rovno do očí, keď vstane tamto spoza hory, - poradil mu nakoniec čížik Kolembáčik.

Pre výra Ušiačika to boli vtedy veru najťažšie chvíle v jeho živote. Celý deň musel žmúriť okálmi, aby mu Slnko Zlatoviečko nevypálilo oči. Okrem toho ešte väčšmi túpol, že ho tam objaví sojka Škriekavka, drozd Hrivček, či brhlík Omazanček. V tej chvíli by bol mal po pokojnom driemaní. Čížik Kolembáčik ho však naozaj neprezradil. A tak sa v zdraví dožil noci, keď už mohol bez strachu otvoriť veľké oranžové okále a vrátiť sa pokojne domov na skalú Alu za horárňou uja Jana.

Čížik Kolembáčik - stehlík čížavý (čížik)

